

ПРОСТІР ЯК ФОРМА ІСНУВАННЯ МАТЕРІАЛЬНИХ ОБ'ЄКТІВ

У даній статті розглядається взаємозв'язок між простором енергетичного рівня землі, де знаходяться живі і неживі матеріалізовані об'єкти нашого світу, та об'єктами, які знаходяться у своїх просторах, обмежених власними об'ємом та формою. Висувається думка, що простір є максимальним об'ємом середовища, де без перешкод може знаходитися та рухатися об'єкт світу, для якого і було створено природою цей простір, відокремлюючи його від інших просторів, в яких знаходяться інші об'єкти і де відбуваються інші процеси природи.

Ключові слова: об'єкт світу, енергетичний рівень, простір, об'єм середовища, природа.

Вступ. Простір, так само як і час, вважається загальною формою існування матерії, тоді як простір є формою співіснування матеріальних об'єктів і процесів (характеризує структурність і протяжність матеріальних систем). Простір і час невід'ємні від матерії, нерозривно пов'язані з її рухом і один з одним, володіють кількісною і якісною нескінченністю. **Мета статті** – дослідити загальні властивості простору: протяжність, єдність перервності і безперервності [1-4].

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми, котрим присвячується дана стаття. Але все ж таки, наприклад, поява двох протилежних центрів – фокусів у Всесвіті. Виникнення однорідних середовищ з різними напрямками руху теплоруду. Пошук протилежних центрів один одним. Вступ у конфлікт та розщеплення один в одного заборонених зон. Утворення замкненої енергетичної вісімки, яка здатна створити енергетичний диполь [5], [6]. Але назвати середовище, де розмістився цей диполь, простором не можна. Середовище, де розмістився цей диполь, дійсно має ознаки простору. Але сумнів у тому, що до створення цього енергетичного диполя від'ємний центр обов'язково знаходився у своєму просторі. Та й додатний центр, до утворення диполя, також виник не в пустоті. Напевне, спочатку з'явилися якісь умови, тобто, спочатку виник якийсь простір, в який і потрапив існуючий додатний простір-центр. Тому коли утворювався енергетичний диполь, обидва центри знаходилися у своїх просторах. Виходить, що в енергетичний диполь потрапило два простори, а тому саме енергетичний диполь і є рушійною силою будь-якого життя. А життя в стратегічному плані – це лише спосіб утримування енергетичного середовища в однорідному стані. Тому енергетичний диполь потрібно розглядати як спосіб єднання протилежних просторів.

Обговорення результату досліджень. В енергетичного диполя завжди поєднано два простори. А нас цікавить лиш один. Що ж це за річ? Коли уважно подивитися на навколишній світ, то неодмінно помітимо таку особливість. Навколишні об'єкти ніби знаходяться у своїх просторах, обмежених власним об'ємом та формою. Це ніби і є простір, в якому знаходиться даний об'єкт. Саме таке уявлення про простір і виникає у багатьох з нас. А це є помилковим уявленням про простір. Усвідомлюючи в такому плані простір, ми враховуємо середовище, у якому даний об'єкт може без перешкод рухатися. Для підтвердження можна навести такий приклад, якщо земному об'єкту (людині) запропонуємо наблизитися до земного ядра, то він (об'єкт) ніколи не виконає це прохання. Природа обмежила простір людського проживання зоною абсолютного нуля, одною з площин цього простору є поверхня земної кори, тобто поверхня нашої Землі, по якій ми пересуваємося [1-3]. Виходить, що людина ходить по площині абсолютного нуля, або простору реального світу.

Отже, простір – це той максимальний об'єм середовища, де без перешкод може знаходитися та рухатися об'єкт світу, для якого і було створено природою цей простір.

Дуже важливо відмітити, що природа сама створює простір, спеціально для виникнення нашого життя. Відокремлюючи його від інших просторів, в яких знаходяться інші об'єкти і де відбуваються інші процеси природи. Тому ми інших об'єктів природи помітити не можемо, а отже як вони нам, так і ми їм заважати виконувати своє завдання в природі не можемо. А розглядаючи навколишній світ, ми нічого крім рослинного та тваринного світу нашого простору не помічаємо. І все, що нас оточує, є творінням цих світів. Коли людина потрапляє в інший простір, чужий для об'єктів нашого світу, то вона обов'язково змушена захоплювати частинку простору нашого світу і в ньому розташуватися. Але навіть такі проникнення природа обмежує і дозволяє проникати лише в ті простори, які розташовані попутно рухові матерії. Це означає, що об'єкти тваринного світу можуть проникати в чужі простори природи, які розташовані попутно рухові від'ємного теплороду. А це Венера, Меркурій, Сонце. І ніколи не зможуть проникнути у чужий простір Марса або Юпітера. В той час, коли волокна тканини рослинного світу можуть проникати в чужий простір Марса та Юпітера і відразу перетворюватися на сажу в просторі Венери. Вони цей простір пройшли в минулому житті, а природа поворотів у минуле не дозволяє. Вона нас ніби зачиняє у просторі, який створено для тваринного світу – Сонце. А ніби їжу звозить в інше місце природи, яким є від'ємний центр простору, який розкладається. Виходячи з таких міркувань, за простір ми повинні вважати середовище, в якому може перебувати величезна кількість об'єктів одного світу. А простір, в якому перебуває один і лише один об'єкт, називати будемо клітиною даного простору. У масштабах Всесвіту – це ніби й однакові речі, а на одному енергетичному рівні – це зовсім різні речі, які мають різноманітну природу виникнення. І плутати їх не можна.

Таким чином, простір Землі – це її орбіта в Сонячній системі. А наш простір – це розщеплена зона абсолютного нуля клітини Землі, яка розташована в атмосферній оболонці. Це дуже важливий висновок, так як означає, що людина, або рослина, ніколи не може утворити зав'язі за межами атмосферної оболонки Землі. Іншими словами – у людини ніколи не зможе відбутися зав'язь дитини за межами атмосферної оболонки Землі. А рослина ніколи не дасть свій плід за межами знову ж цієї атмосферної оболонки. От що таке простір. У нього свої властивості, свої закони. Кожний простір може поступитися частиною свого середовища для клітини об'єкта, який в ньому виконує певну роботу. Таку клітину він буде підтримувати і захищати. Але якщо об'єкт хоч на хвилину замешкається, то простір забере своє середовище у клітини – викинувши об'єкт із свого життя. Дуже помилково вважати, що простір можна роздробити. Роздробити можна волокно, яке знаходиться в певному просторі, а найголовніше, у просторі знаходяться лише живі об'єкти природи. Ті об'єкти, які ми спостерігаємо в просторі нашого світу, і виготовлені з речовини, яка давно втратила свій простір, але людина зуміла їх синтезувати, проте все одно, розпадаючись, ці об'єкти намагаються наздогнати свій простір, випускаючи генетичну нитку волокна, залишаючи прах від себе. І природа дуже мудро їх підбирає. Простір не можна роздробити і він не може виникнути сам по собі. Щоб виникло наше життя, природа окремо для кожного з нас, з космосу виділяє персональний простір і ми обов'язково розглянемо, як вона це робить. А людина в ньому розвивається, живе і вмирає, і простір не можна поміняти. Він для людини дорожче за кров чи серце, яку можна перелити, а серце – пересадити. Простір, який виділила природа для життя того, чи іншого об'єкта, поміняти людина не може. Хоча таємно проводяться величезні спроби в цьому плані. Простір дає нам природа, ми ним користуємося, ніби взявши напрокат, і вона знову його забирає. Він не зникає. Мова йде про простір нашої клітини, нашого життя. Земля запасів нових просторів не має, як не має і використаних. Вони постійно поступають і вони постійно вибувають. Простір клітини – це дуже великий дефіцит у природі. І порівняти його можна тільки з генетичним кодом об'єкта. Коли теплород не є дефіцитом у природі, то Сонце постійно веде пошуки просторів по всій Сонячній системі за допомогою квантів світла.

Висновки

1. Однорідний простір – це середовище, групи однорідного теплоруду, як нульового стану матерії, який в десятковій системі відліку має десять швидкостей руху, замкнених у сферах заборонених зон, у вигляді тороїда. Оскільки простір замкнений, то виникнути, або перебувати живий об'єкт у ньому не може. Це простір мертвий. Коли рух теплоруду відбувається за годинниковою стрілкою, простір додатній. А коли рух теплоруду здійснюється проти годинникової стрілки, простір від'ємний. У від'ємного простору холодне ядро і він складає основу антиклітини, антиречовини. А у додатнього простору ядро гаряче і він складає основу нашої клітини. Теплоруд у такому просторі розділяють заборонені зони у вигляді сфер тороїдів. Природу заборонених зон в однорідному середовищі пояснити важко. На нашу думку, це зони індукованого теплоруду. Але вони мають свою полярність і запобігають переливанню теплоруду між сусідніми рівнями. Отже, однорідний замкнений простір завжди мертвий.

2. Розімкнений простір – це середовище, яке виникає внаслідок розщеплення індукованої забороненої зони та виникнення в ній потоку від'ємного теплоруду. Цей простір має початок і кінець. Ним є центри диполя. А в просторі однієї клітини – головні енергетичні рівні. Простір нашої планети обмежений орбітами Марса та Венери. В такому просторі присутні два протилежних потоки теплоруду, які і є рушійною силою будь-якого життя.

3. Розімкнений простір – живий і може підтримувати життя. Але потрібно пам'ятати, що живий простір виникає не між забороненими зонами, а внаслідок розщеплення забороненої зони на протилежні полюси. У вузлових точках заборонених зон розташовуються головні енергетичні орбіти, по яких і обертаються планети.

ЛІТЕРАТУРА

1. Большой энциклопед. словарь : [Физика]. – М. : БРЭ, 2003. – 944 с.
2. Подолинський С.А. Вибрані твори / С.А. Подолинський ; [упоряд: Л.Я. Корнійчук]. – К. : КНЕУ, 2000. – 328 с.
3. Советский энциклопедический словарь : терминолог. слов. : в 2-х т. / [гл. ред.: А.М. Прохоров]. – М. : Совет. энциклопедия, 1989. – 1632 с.
4. Шевченко А.И. Христос : [Монографія] / Шевченко А.И. – К. : ИПИИ НАНУ и МОНУ, «Наука і освіта», 2007. – 168 с.
5. Шлапак В.П. Гігаеволюція як основа еволюції (історії) розвитку органічного світу на галактичному рівні / В.П. Шлапак // Наука. Релігія. Суспільство. – 2010. – № 2. – С. 149-163.
6. Шлапак В.П. Наука і релігія: фізика життя на Землі / В.П. Шлапак // Науковий вісник НЛТУ України : зб. наук.-техн. праць. – Львів : РВВ НЛТУ України. – 2010. – Вип. 20.1. – С. 315-325.

В.П. Шлапак

Пространство как форма существования материальных объектов

В данной статье рассматривается взаимосвязь между пространством энергетического уровня земли, где находятся живые и неживые материализованные объекты нашего мира, и объектами, которые находятся в своих пространствах, ограниченных собственным объемом и формой. Выдвигается мнение, что пространство является максимальным объемом среды, где без помех может находиться и двигаться объект мира, для которого и было создано природой это пространство, отделяя его от других пространств, в которых находятся другие объекты и где происходят другие процессы природы.

Ключевые слова: объект мира, энергетический уровень, пространство, объем среды, природа.

V.P. Shlapak

Space as a Form of Existence of Material Objects

This article explores the relationship between space of energy ground level, where the living and non-living objects materialize in our world, and objects that are in their space limited by their capacity and shape. The idea is proved that space is the maximum volume of environment where the object in the world may be and move without interference, for which that space was created by nature, separating it from other spaces, in which there are other objects and where there are other processes of nature.

Key words: object world, energy level, space, volume environment, nature.

Стаття надійшла до редакції 05.03.2014.